

Dosarul nr. 2ra-933/21

Prima instanță: Judecătoria Drochia, sediul Central (jud. VI. Craveț)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. El. Grumeza, N. Chircu, St. Procopciuc)

ÎNCHEIERE

23 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Filincova

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Bujor,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Bujor
împotriva Judecătoria Bălți cu privire la repararea prejudiciului patrimonial-profitul
ratat ca urmare a încălcării dreptului recunoscut de lege,
împotriva deciziei din 12 ianuarie 2021 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 10 iunie 2019, prin intermediul poștei (f.d.16), Nicolae Bujor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Judecătoria Bălți, solicitând recunoașterea prejudiciului ratat cu repararea integrală a prejudiciului patrimonial în sumă de 5505 lei, cu obligarea Judecătoria Bălți de a-i achita suma prejudiciului patrimonial solicitat pentru vechimea în muncă, încasarea sumei de 5505 lei cu titlu de prejudiciu patrimonial pentru neachitarea sporului pentru vechime în muncă pentru perioada de activitate la Judecătoria Bălți, recunoașterea prejudiciului ratat cu repararea integrală a prejudiciului patrimonial în sumă de 3898,56 de lei și 256,28 de lei cu obligarea Judecătoria Bălți de a-i achita suma prejudiciului patrimonial solicitat privind neachitarea în termen a compensației de concediu anual nefolosit pentru perioada 19 mai 2017-07 iunie 2018, în sumă de 3896,56 de lei și eliberarea certificatului de salariu conform cerințelor art.67 al Codului muncii cu încasarea de la pârât a sumelor indicate, recunoașterea prejudiciului ratat cu repararea integrală a prejudiciului patrimonial în sumă de 4320 de lei cu obligarea Judecătoria Bălți de a-i achita suma prejudiciului patrimonial solicitat privind neachitarea integrală a sumei indemnizației de concediere de 15%, încasarea sumei bănești în valoare de 4320 de lei cu titlu de prejudiciu patrimonial pentru neachitarea indemnizației de concediere pentru vechime în muncă în serviciul public, în instituție publică, în funcții publice, pentru perioada de activitate la Judecătoria Bălți, eliberarea certificatului de muncă și a certificatului de salariu.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, în perioada anilor 1996-2005 a activat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Prin ordinul emis de Judecătoria Bălți, a fost angajat în funcția de grefier, iar în baza ordinului nr.17-p din 07 iunie 2018 a fost demis din funcția de grefier al Judecătoria Bălți, din inițiativă proprie.

Totodată, a menționat că, salariul de funcție, achitat lunar de către Judecătoria

Bălți, era de 3000 de lei. În domeniul juridic a activat o perioadă de 5-10 ani.

Reclamantul, a afirmat că, în perioada de activitate în instanță, nu i s-a acordat dreptul de a primi sporul pentru vechime în muncă, prin ce i s-a încălcat dreptul la muncă și protecția muncii. În consecință, pentru un an de activitate, nu i s-a achitat sporul pentru vechime în sumă de 5400 de lei. Pentru 7 zile din luna iunie, anul 2018, nu i s-a achitat suma de 105 lei. O astfel de plată nu se efectuează la cererea salariatului, însă, din oficiu, la inițiativa angajatorului, obligațiune impusă de lege. Drept urmare, nu poate fi pretinsă prezența unei eventuale culpe a sa, care ar fi dus la imposibilitatea angajatorului de a-i achita acest spor și astfel, se atestă un profit ratat.

Reclamantul a opinat că, se află în prezența unei culpe civile, iar Judecătoria Bălți, în calitate de angajator, a acționat ilicit, cu vinovăție și este obligată să-i repare prejudiciul patrimonial.

De asemenea, a declarat că, la data de 10 mai 2018 a depus cerere cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru un an de activitate în cadrul Judecătoriei, totodată, a solicitat acordarea ajutorului material. În acest sens, a fost emis ordinul de acordare a concediului de odihnă anual și a ajutorului material în suma unui salariu mediu calculat cu dispunerea achitării sumei în mărimea unui salariu de funcție. La fel, au fost întocmite ordine de plată și remise către bancă pentru transferul banilor la cardul salarial.

Ulterior, fiindu-i propusă o funcție mai plătită, la o altă unitate juridică de stat, în data de 07 iunie 2018 a depus cerere de demisie, adresându-se direct președintelui instanței, care i-a semnat-o imediat. Totodată, a solicitat emiterea ordinului fără acordarea termenului de 14 zile, deoarece nu avea ce pregăti pentru predare, era totul gata. În continuare, a solicitat să i se elibereze carnetul de muncă imediat, pentru ca a doua zi să semneze cererea de angajare la noul loc de muncă. Președintele instanței i-a comunicat să se adreseze Serviciului resurse umane pentru eliberarea carnetului de muncă. În termen de o oră, ordinul de demisie a fost întocmit, până la ora 13.00 a fost demis. La adresarea către Serviciul resurse umane de a-i fi eliberat carnetul de muncă, i-a fost refuzat. Carnetul de muncă îi trebuia a doua zi la noul loc de muncă, pentru prezentare șefului, inclusiv Serviciului resurse umane al Procuraturii Generale. În consecință, contrar prevederilor art.85 alin.(3) Codul muncii, i s-a refuzat eliberarea carnetului de muncă. Drept urmare, la rugămintea sa, judecătorul care avea încredere că nu va lăsa lacune după demisie, a solicitat, sub propria răspundere, eliberarea carnetului de muncă și i l-a eliberat, deși, era obligat să o facă în virtutea legii.

Reclamantul a susținut că, imediat după ce i-a fost acceptată demisia, a informat verbal șeful Serviciului economico-financiar, despre faptul că a demisionat, însă i-a comunicat că, va stopa toate transferurile de bani efectuate la bancă în baza ordinelor de acordare a concediului anual de odihnă și de achitare a ajutorului material.

După o perioadă, s-a adresat șefului Serviciului economico-financiar pentru efectuarea calculelor și transferarea banilor la card, însă i-a comunicat că nu i-a fost prezentat ordinul de demisie de către Serviciul resurse umane. Astfel, prin intermediul telefonului, a apelat Serviciul resurse umane și a solicitat transmiterea ordinului de demisie pentru efectuarea recalculelor, însă, în final, nu au fost efectuate integral. În mod verbal s-a adresat pentru acordarea plății pentru concediul anual nefolosit, însă i s-a comunicat că aceasta constituie indemnizația de concediere, ceea ce contravine legislației. Astfel, a înțeles că nu i se va achita la timp toate plățile convenite la demisie,

inclusiv plata integrală a ajutorului material și pentru concediul anual nefolosit.

La 25 iunie 2018 a depus o cerere privind eliberarea certificatului de salariu în temeiul art.67 Codul muncii și achitarea plăților salariale. Răspuns nu a primit. Însă a fost expediat un răspuns cu date false și anume, în loc de certificatul salarial pentru perioada de activitate în instanță a primit dublu, o filă, fără elementele oficiale ale unui document oficial, prin care se prezumă ca fiind achitate niște sume, ca urmare a demisiei sale, deși, aceste sume au fost primite prin transfer la card. Prin scrisoarea nr.27648 din 11 iulie 2018 nu a fost soluționată cererea sa din 25 iunie 2018, de aceea la 18 iulie 2018, a mai adresat o cerere, reiterând cerințele rămase fără examinare.

Prin scrisoarea Judecătoria Bălți nr.31162 din 09 august 2018 i s-a expediat informația falsă privind acordarea, de fapt, a ajutorului material, inclusiv i s-a trimis informația în temeiul Codului Fiscal, care, de drept, nu a solicitat-o și nu s-a specificat prin care cerere ar fi fost solicitată această informație. I s-a comunicat informația falsă precum că i s-a acordat compensația pentru concediul anual nefolosit, or, un transfer în acest sens nu a mai avut loc după achitarea drepturilor salariale ca urmare a demisiei sale, inclusiv după achitarea salariului pentru luna iunie 2018. În consecință, toate cererile depuse au rămas fără soluționare.

La 09 august 2018 a depus cerere prealabilă cu cerințele formulate, însă nicio cerință nu a fost executată. Ulterior, la 24 august 2018, a depus o cerere privind respingerea argumentelor din scrisoarea nr.31162, a reiterat cerințele sale și a solicitat copia actelor care confirmă transferul de bani la cardul bancar privind sumele solicitate, însă nu a primit răspuns.

Reclamantul a precizat că, în perioada anilor 1996-2005 a activat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar conform art.2 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, a activat 8 ani și nouă luni în serviciul public, ceea ce reprezintă activitate de interes public, organizată și desfășurată de către o autoritate publică. Conform art. 43 din Legea enunțată, funcționarului public i se acordă un concediu de odihnă anual, plătit, cu o durată de 35 zile calendaristice, fără a se lua în calcul zilele de sărbătoare nelucrătoare, iar în cazul în care vechimea în serviciul public depășește 5 ani, concediul de odihnă anual se mărește cu 3 zile calendaristice. În consecință, a pretins că i se cuvenea concediu anual pe un termen de 38 zile calendaristice, care urma a fi înlocuit prin plata compensației conform acestui articol. Plata pentru concediu anual nefolosit constituie suma de 3898,56 de lei, deoarece corespunde sumei pentru indemnizația de eliberare din serviciu, care au aceeași formulă de calcul, plus acordarea compensației pentru al doilea început de an lucrat, pentru 19 zile calendaristice, exprimate în 2 zile de concediu nefolosit. În total, urmează a-i fi achitată compensația pentru concediul de odihnă nefolosit, 40 zile calendaristice, în sumă de 3896,56 de lei plus suma pentru concediu anual nefolosit pentru 19 zile calendaristice pentru începutul activității al doilea an consecutiv, care constituie suma de 256,28 de lei.

Reclamantul a indicat că, aceleași argumente din legislație sunt aplicabile și la formula de calculare a ajutorului material, care constituie suma de 3896,56 de lei.

Conform art. 42 al Legii nr.158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, în cazul încetării raporturilor de serviciu, funcționarul public, pentru fiecare an complet de vechime în serviciul public, beneficiază de o indemnizație unică în proporție de 15% din salariul de bază. Astfel, urma să i se achite indemnizația

în mărimea convenită pentru anii compleți de vechime în serviciul public pentru 9 ani compleți de vechime în muncă, adică în sumă de 4320 de lei, dar i s-a achitat suma de 480 de lei.

Prin încheierea din 13 iunie 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, s-a transmis Curții de Apel Bălți, cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Bujor împotriva Judecătoriei Bălți cu privire la repararea prejudiciului patrimonial, profit ratat ca urmare a încălcării drepturilor sale, pentru soluționarea strămutării pricinii la o altă instanță.

Prin încheierea din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a strămutat Judecătoriei Drochia, spre judecare, cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Bujor împotriva Judecătoriei Bălți cu privire la repararea prejudiciului.

Prin hotărârea din 25 mai 2020 a Judecătoriei Drochia, sediul Central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Bujor împotriva Judecătoriei Bălți cu privire la repararea prejudiciului patrimonial-profit ratat ca urmare a încălcării drepturilor sale.

Prin decizia din 12 ianuarie 2021 a Curții de Apel Bălți s-a respins apelul declarat de Nicolae Bujor și s-a menținut hotărârea din 25 mai 2020 a Judecătoriei Drochia, sediul Central.

În consolidarea soluției, instanța de apel a relevat că, Bujor Nicolae la 19.05.2017 a fost angajat în funcție de grefier la Judecătoria Bălți, funcție care este publică prin prisma anexei nr.1 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008, iar potrivit art.2 din Legea menționată, funcționar public este persoană fizică numită, în condițiile prezentei legi, într-o funcție publică.

În funcția de grefier dânsul a activat în perioada 19.05.2017-07.06.2018, inițial fiind numit funcționar public debutant cu perioadă de probă de 6 luni.

Potrivit art.31 alin.(1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008, funcționar public debutant este persoana care exercită o funcție publică pentru prima dată.

Raporturile de serviciu au încetat în temeiul art.65 alin.(3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008.

Articolul 39 alin.(2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008 prevede că salarizarea funcționarilor publici se stabilește în condițiile prezentei legi și ale legislației cu privire la salarizarea funcționarilor publici.

De asemenea, instanța de apel a punctat că, potrivit art.41 alin. (1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008, vechimea în serviciul public include perioadele de exercitare efectivă a funcțiilor publice specificate în Clasificatorul unic al funcțiilor publice.

Instanța de apel analizând Hotărârile Guvernului Republicii Moldova din perioada activității apelantului Bujor Nicolae în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, privind aprobarea Clasificatorului unic al funcțiilor publice nr.312 din 20.03.98 (abrogat la 01.03.2001) și nr.151 din 23.02.2001 (în vigoare 01.03.2001, abrogat la 30.12.2011), atestă că funcțiile deținute de Bujor Nicolae nu au fost atribuite la funcții publice, ci la funcții cu statut special, reglementate prin prisma Legii cu privire la poliție nr.416-XII din 18.12.1990, care la art.18, 23 prevede că

colaborator al poliției este persoana care se află în funcție în organele poliției, este investită cu împuterniciri pentru exercitarea atribuțiilor și drepturilor poliției și are un grad special. Colaboratorii poliției sunt investiți cu drepturile prevăzute de prezenta Lege, în limitele funcției pe care o dețin.

Astfel în HG nr.312 din 20.03.98 (abrogată la 01.03.2001) sunt indicate funcțiile din cadrul Comisariatelor raionale și orășenești de poliție cu statut de funcție publică, în care nu sunt incluse funcțiile deținute de Bujor Nicolae.

Și în HG nr.151 din 23.01.2001, la pct.66 se menționează că în cadrul subdiviziunilor Ministerului Afacerilor Interne funcție publică dețin angajații civili.

În contextul normelor citate supra, pretenția formulată de Bujor Nicolae privind recunoașterea cauzării prejudiciului material și încasarea prejudiciului constituit prin neachitarea plăților pentru spor în vechime de muncă cu statut de funcționar public este neîntemeiată, or, acesta nu a deținut statut de funcționar public în perioada menționată, pentru ca acesta să beneficieze de indemnizație de concediere.

Instanța de apel a reiterat că, acordarea ajutorului material angajatului este un drept al angajatorului, care la discreția sa stabilește cuantumul ajutorului material, nefiind o formulă unică de acordare. Respectiv, pretenția privind recunoașterea cauzării prejudiciului material și încasarea prejudiciului constituit din neachitarea sumei ajutorului material în mărime de 3896,56 de lei, este neîntemeiată.

Referitor la pretenția privind încasarea compensației pentru concediul nefolosit, instanța de apel, redând prevederile art.43 alin.(1)-(3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI din 04.07.2008, art.117 alin.(1),(2), art.119 alin.(1) Codul muncii, a relevat că, fiind stabilit că Bujor Nicolae a ocupat funcția publică doar pe perioada 19.05.2017-07.06.2018, deci, nu a avut vechime în muncă în funcție publică mai mult de 5 ani, durata concediului anual al acestuia constituia 35 zile calendaristice, termen din care și s-a calculat indemnizația de concediere în mărime de 3898,56 de lei, care i-a fost achitată apelantului, după cum rezultă din foaia calcul privind achitățile la eliberarea din serviciu.

Din considerentele relatate supra, pretenția privind achitarea indemnizației pentru concediul nefolosit, este neîntemeiată.

Bujor Nicolae pretinde că indemnizația în mărime de 15% pentru fiecare an complet de vechime în serviciul public urma să fie calculată din întreaga vechime în muncă în serviciul public, considerând că activat în serviciul public 9 ani, argument care s-a respins ca neîntemeiat, dat fiind că, din materialele cauzei s-a confirmat faptul că Bujor Nicolae a activat în funcție publică doar un an, criteriu, după care a fost calculată indemnizația în mărime de 15%, care potrivit foi de calcul a constituit 480 lei și a fost achitată apelantului.

La 08 aprilie 2021, prin intermediul poștei (f.d.193), Nicolae Bujor a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 12 ianuarie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți sau admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Judecătoria Drochia.

În motivarea recursului s-a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, recurentul motivând că instanța de apel nu s-a implicat în constatarea faptului dacă

funcțiile deținute erau publice sau private. Legislația RM nu redă niște concretizări absolute privind faptul deținerii unei funcții publice de către o persoană angajată în serviciul public al autorităților publice, revenind la persoana publică. Deci, în opinia sa, nu poate fi negat faptul că a fost o persoană publică în această perioadă, or, poliția este un organ public de stat și nu unul privat.

La fel, și-a exprimat dezacordul cu argumentul instanței de apel referitor la faptul că, în Hotărârea Guvernului nr.312 din 20 martie 1998 (abrogată la 01 martie 2001) sunt indicate funcțiile din cadrul Comisariatelor raionale și orășenești de poliție cu statut de funcție publică în care nu sunt incluse funcțiile deținute de el, or, în acea perioadă erau lacune legislative. Instanța de apel nu a efectuat niște concretizări absolute a acestor perioade, legislația invocată de instanță fiind caducă la acel moment din punct de vedere legislativ, or, în acea perioadă o mulțime din aceste acte fiind în contradicție cu altele, cu omisiuni vădite privind stabilirea unor situații, de facto și de jure. În acest sens, a pretins ca fiind evidentă examinarea arbitrară, or, poliția nu era un organ privat, însă era unul public. Colaboratorii de poliție erau cu statut de persoană cu funcții de răspundere, fiind persoane publice, funcțiile deținute, indiferent de denumire, fiind publice. Mai mult ca atât, în acea perioadă evidența la nivel național a funcțiilor publice și a funcționarilor publici nu era reglementată și nu se efectua prin administrarea registrului funcțiilor publice și al funcționarilor publici, însă erau prezente un șir de acte normative cu vădite omisiuni privind serviciul public, funcțiile publice și funcționarii publici.

Recurentul a indicat că, în temeiul Hotărârii Guvernului nr.426 din 26 aprilie 2004, prin care impune angajatorului ca ajutorul material să fie acordat funcționarului public, în baza cererii lui scrise, în orice timp al anului, ajutorul material acordat se recalculează proporțional perioadei de activitate în funcție în anul de gestiune în caz de încetare a raporturilor de serviciu prin demisie. Referitor la suma ajutorului material, a precizat că personal a comis o eroare și a solicitat suma restantă pentru aceasta, cu deducerea sumei de 1600 de lei primită.

De asemenea, a susținut că a fost examinat arbitrar chestiunea privind recuzarea judecătorului V.Craveț, or, la examinarea unei alte cauze în aceleași părți, nu a fost citat legal, i se trimiteau niște presupuse citații, unde nu era specificată cauza care urmează a fi examinată. La fel, în cauza dată i-a fost trimisă o presupusă citație.

Recurentul a opinat că, instanțele nu au efectuat o delimitare între noțiunile de funcție publică, funcționar public, persoană publică și serviciu public.

Recurentul a precizat că, nu a înaintat pretenție referitor la încasarea prejudiciilor pentru neachitarea la timp a plăților salariale, nu a indicat și nu a solicitat suma dobânzii de întârziere și nici nu o va face. Aceasta reprezintă o pretenție improvizată arbitrar din oficiu de instanța de apel. Există o mulțime de omisiuni legislative, un nihilism legislativ care nu reprezintă absolut niște reglementări clare, lăsând fără soluționare anumite chestiuni de drept, invocate. Sensul primordial al cererii, anume constă în aceasta că Judecătoria Bălți era, de drept, un executor, iar interpretarea este permisibilă numai instanțelor în cadrul unui proces judiciar cu obținerea plăților care i se cuvin, dar nu a dobânzii sau penalității.

În aceste condiții, a pretins că, a avut loc soluționarea greșită a cauzei, iar probele au fost apreciate arbitrar, în vederea respingerii apelului, fără coroborarea acestora cu actele normative și normele legale care reglementau situația dată.

Instanța de apel a interpretat eronat legislația, lăsând fără abordare un șir de acte naționale și argumentele aduse, lăsând fără răspuns afirmativ sau infirmativ situațiile menționate.

Instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea, cauza a fost judecată de un judecător care cădea sub incidența recuzării, a judecat cauza în absența sa ca participant (reclamant) la proces, căruia nu i-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată. Or, erorile comise au dus la soluționarea greșită a cauzei, probele au fost apreciate arbitrar, fără a fi coroborate cu legislația internă, precum și au dus la încălcarea drepturilor și libertăților sale fundamentale. Instanța de fond și instanța de apel nu au dat răspuns la toate argumentele aduse în cererea inițială și în acest sens se impune rejudecarea cauzei de instanța de apel. Sau se impune rejudecarea cauzei de instanța de fond, din motiv că a fost judecată în absența unui participant la proces, căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată, conform Codului de Procedură Civilă.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimatului, prin scrisoarea de însoțire datată cu 12 mai 2021 (f.d.195) și a fost recepționată la 18 mai 2021, conform avizului de recepție (f.d.196).

La 21 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.197-198), Judecătoria Bălți a depus referință la cererea de recurs, exprimând poziția în favoarea declarării acesteia inadmisibile.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 12 ianuarie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 08 aprilie 2021, prin intermediul poștei (f.d.193).

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale către părți, conform scrisorii de însoțire datate cu 23 martie 2021 (f.d.184) și a fost recepționată de către recurent la 29 martie 2021, conform avizului de recepție (f.d.185). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Nicolae Bujor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Bujor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Nicolae Bujor.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Nicolae Bujor împotriva deciziei din 12 ianuarie 2021 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat